

De Tao van Ongeduldigheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat alles sneller moest.

Dus maakten zij:

snellere machines,
kortere wachttijden,
directe communicatie
en systemen

waarin bijna ieder verlangen onmiddellijk vervuld kon worden.

Maar hoe sneller de wereld werd,
hoe rustelozer de mens werd.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom zijn mensen tegenwoordig zo ongeduldig?"

De meester nam hem mee
naar een bamboebos.

"Hoe lang duurt het
voordat bamboe groeit?" vroeg hij.

De leerling haalde zijn schouders op.

"Niet lang?"

De meester glimlachte zacht.

"Jarenlang gebeurt er bijna niets zichtbaar."

De leerling keek verbaasd.

"En toch groeit onder de grond
eerst een sterk wortelstelsel."

De wind streek zacht door het bos.

"Pas daarna schiet de bamboe omhoog."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:

boos worden door kleine vertragingen,
direct resultaat verwachten,
en voortdurend gefrustreerd raken
wanneer het leven niet snel genoeg bewoog.
Iedereen wilde onmiddellijk oogsten.

Bijna niemand wilde nog rijpen.

"Waarom maakt snelheid mensen zo onrustig?" vroeg hij.

De meester keek naar een vrucht
die te vroeg van de boom was gehaald.

"Wat te vroeg wordt geforceerd," zei hij zacht,
"verliest vaak diepte, stevigheid en smaak."

De leerling dacht lang na.

"Maar meester... is snel handelen dan verkeerd?"

De meester schudde rustig zijn hoofd.

"Snelheid is niet het probleem."

Hij wees naar een rivier
die soms snel stroomde
en soms langzaam.

"Het probleem ontstaat
wanneer een mens niet meer kan verdragen
dat sommige dingen tijd nodig hebben."
De stad bleef jagen om hen heen.
De meester keek naar:
mensen die onmiddellijk antwoorden wilden,
direct succes verwachtten,
en nauwelijks nog stilte, wachten of onzekerheid konden verdragen.
"Het ego wil directe bevrediging," zei hij zacht.
Hij keek rustig naar de bamboe.
"Maar bewustzijn begrijpt
dat ware groei vaak onzichtbaar begint."
De wind bewoog zacht door de hoge stengels.
Toen sprak de meester:
"De ongeduldige mens trekt voortdurend
aan de bloem om haar sneller te laten groeien."
Hij glimlachte zacht.
"Maar de wijze mens verzorgt de wortels
en vertrouwt het proces."
De leerling keek zwijgend naar het bamboebos.
En voor het eerst begreep hij:
dat ongeduldigheid niet ontstaat
omdat het leven te langzaam beweegt...
maar omdat het ego vergeten is
hoe het moet vertrouwen.

